

missorium. Der vil jeg selvfølgelig loyalt følge det, som flertallet lægger op til. Men jeg må bare gøre opmærksom på, at vi ikke er nået til det punkt endnu. Der er nogle ting, der på den ene måde eller på den anden måde skal afklares inden.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Dette er et parlament. I et parlament fører man samtale. Dette er en minister. Minister betyder tjener for dette parlament. Det forventer jeg ministeren ved, og derfor er ministeren naturligvis også behjælpelig på en anden måde, går jeg ud fra, efterfølgende, end med disse udsagn, der er kommet fra ministeren hidtil.

Ministeren skal selvfølgelig sige, hvad ministeren mener. Men ministeren må jo også indstille sig på, at Folketinget kan vedtage noget, som ministeren er uenig i, også noget, ministeren af sine embedsmænd får at vide måske ikke helt holder. Det kan man godt risikere, for det er Folketinget, der vedtager et beslutningsforslag.

Derfor synes jeg, ministeren skal forstå, at det er et parlament, og hvis ikke samtalen kan foregå her, skal den foregå et andet sted. Men det er altså dette parlament, der træffer beslutningen. Det håber jeg også ministeren forstår.

Der er jo ikke tale om entydighed, når man siger, at der ikke kan nedsættes en undersøgelseskommission – overhovedet ikke. Jo, Justitsministeriet har tilkendegivet det, men det gælder ikke alle jurister, heller ikke kyndige jurister, som endda har papir på, at de er kyndige. Derfor håber jeg, at vi får en helt anden diskussion efterfølgende, også efter i dag, end det, ministeren har lagt op til. Jeg synes, det er meget trist.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Det er en alvorlig sag. Det er en alvorlig sag ikke kun i Folketinget, ikke kun i Farum Kommune, men i hele offentligheden.

Må jeg minde ministeren om, at så sent som i lederen i BT i weekenden beklikkede man også den nuværende finansministers hæderlighed i forhold til hele Farumsagen og de sager, der ellers kører om finansministeren. Det er en alvorlig sag, og derfor bør ministeren og regeringen vel også være interesseret i at få vendt hver en sten.

Kl. 14.20

Nu kan jeg så forstå, at ministeren vil vise det røde kort, og det betyder som regel, for at blive i

fodboldsproget, at der er nogle, der må forlade banen. Så jeg skal spørge ministeren, om det er ensbetydende med, at det er ministeren eller flertallet i Folketinget, der skal forlade banen, såfremt det her bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vi har en situation med en sag, der er den mest omfattende sag, der nogen sinde har været, som omfatter kommune, amt, diverse ministerier – stort set samtlige ministerier er på en eller anden måde indblandet – alle mulige forskellige tilsynsmyndigheder, en lang række private virksomheder, organisationer og meget andet. Den er så omfattende, at ingen har overblik over, hvor omfattende den er.

Det er en sag, der medfører, at der er nogle i Farum Kommune, der er nødt til at gå fra hus og hjem, og de spørger, hvordan det kan være, at ingen bliver draget til ansvar.

Så bliver der fremsat et beslutningsforslag i Folketinget, der bliver forhandlet i et udvalg. Regeringen medvirker ikke til de forhandlinger på nogen som helst konstruktiv måde. Så kommer der brev fra ministeren om, at man ikke ønsker at følge Folketingets flertal. Så har vi debatten her i Folketingssalen, hvorefter ministeren viser det røde kort og siger, man ikke vil acceptere forslaget. Ministeren stiller en række spørgsmål til forslagsstillerne, uden at forslagsstillerne reelt får mulighed for at svare, fordi der bliver kortet af på de korte bemærkninger. Og så siger ministeren oven i købet, at vi skal prøve at finde hinanden, men hvorhenne? Når det hverken kan ske her eller under udvalgsarbejdet, hvor vil ministeren så have, vi skal finde hinanden henne?

Jeg synes, det er en meget urimelig måde at tage sig af den største sag på, der nogen sinde har været i Danmark.

Formanden:

Jeg vil gerne for en ordens skyld understrege, at der er ingen, der bliver kortet af, der er ingen debat, der bliver afskåret. Jeg skønner bare, at nu er tiden inde til, at vi kommer tilbage til ordførrækken. Der skal selvfølgelig gives svar på alle spørgsmål, inden debatten slutter. Det er et spørgsmål om balance i debatten.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg bruger da også gerne den første time her og mere på en debat om debatten end en debat om